

Sygn. akt: III C 1729/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Szymon Stępień

Protokolant: sekr.sąd. Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko J. U.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz pozwanego J. U. kwotę 137 zł (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1729/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 grudnia 2019 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem złożonym w postępowaniu elektronicznym w dniu 18 stycznia 2017r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. U. kwoty 107,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony łączyła umowa o świadczenie usługi dystrybucji energii elektrycznej. Powód wyjaśnił, że wykonał na rzecz pozwanego usługę dodatkową, polegającą na wznowieniu dostarczania energii elektrycznej do wskazanego punktu poboru, za co wystawił fakturę VAT na kwotę 99,77 zł.

W dniu 13 marca 2017r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Wyrokiem zaocznym z 13 lutego 2018 roku sąd uwzględnił powództwo.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany zaskarżył orzeczenie w całości i wniósł o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Pozwany zakwestionował roszczenie zarówno, co do zasady jak i wysokości oraz podniósł przedawnienia roszczenia. Nadto, wskazał, iż w dniu 23 lipca 2004r. własność nieruchomości przy ul. (...), której dotyczy faktura wystawiona przez powoda przeniósł na inną osobę.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 1999 r. pomiędzy stronami została zawarta umowa o dostarczenie energii elektrycznej do lokalu przy ul. (...) w S.. W dniu 23 lipca 2004r. pozwany sprzedał lokal przy ul. (...) w S..

Dowód:

- umowa k. 32,
- wniosek k. 33,
- umowa sprzedaży k. 41-43, 68-72, 95-99,

Według wydruku z systemu W. przy ul. (...) dokonano windykacyjnego odłączenia dostawy energii elektrycznej w dniu 25 marca 2015r., a w dniu 26 marca 2015r. dokonano podłączenia odbiorcy. W dniu 29 czerwca 2016r. powód wystawił fakturę VAT nr (...), w której stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 99,77 zł tytułem: „wzn. dost. en. wstrz. z winy odbiorcy (nN) p. 3.3.21.1” wskazując, jako datę wykonania usługi 27 marca 2015 r.

W taryfie powód ustalił opłatę za usługi wykonywane na dodatkowe zlecenie odbiorcy m.in. za przerwanie i wznowienie dostarczania energii elektrycznej na napięciu nN w wysokości 81,11 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 30,
- faktura k. 31, 119,
- wezwanie dłużnika k. 66-67, 79-80
- wydruk watto k. 118,
- taryfa dla usług k. 120-127

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 6 b) ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 755) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii, na żądanie sprzedawcy paliw gazowych lub energii wstrzymuje, z zastrzeżeniem art. 6c tej ustawy, dostarczanie paliw gazowych lub energii, jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, co najmniej przez okres 30 dni po upływie terminu płatności, natomiast w świetle ust. 3 przedsiębiorstwo energetyczne, któremu odbiorca zwleka z zapłatą za świadczone usługi lub za pobrane paliwo gazowe lub energię, powiadamia na piśmie odbiorcę paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym o zamiarze wstrzymania dostarczania paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła, jeżeli odbiorca ten nie ureguluje zaległych i bieżących należności w okresie 14 dni od dnia otrzymania tego powiadomienia. W świetle zaś ust. 5 tego artykułu, przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązane niezwłocznie wznowić dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła wstrzymanego z powodów, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, jeżeli ustaną przyczyny uzasadniające wstrzymanie ich dostarczania.

Jakkolwiek w sprawie sporna pozostawała kwestia, czy strony łączy umowa o dystrybucję energii elektrycznej w związku ze sprzedażą przez pozwanego w dniu 23 lipca 2004r. lokalu, do którego doprowadzana była energia elektryczna przed wystawieniem spornej faktury, to nawet przyjmując, że pozwany nie wykazał wygaśnięcia tej umowy, w sprawie nie zostały wykazane okoliczności pozwalające ustalenie wykonania usługi na rzecz pozwanego

oraz wysokości należności. Zdaniem sądu powód nie udźwignął ciężaru dowodu w tym zakresie. Zaoferował dowody w postaci wydruków ze swojego systemu, lecz dowód ten nie był wystarczający do przyjęcia, że usługa na rzecz pozwanego została faktycznie wykonana. Nie został on podpisany, a zatem nie sposób przyjąć, żeby stanowił on dowód z dokumentu a jeśli już to z dokumentu prywatnego, którego moc dowodowa – zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. – ogranicza się do stwierdzenia, że osoba, która by go podpisała, złożyłaby oświadczenie o wskazanej w nim treści. Art. 245 k.p.c. uniemożliwia zaś jednoznaczne przyjęcie tezy o prawdziwości tego oświadczenia. Powód nie wyjaśnił również, w jakich okolicznościach miało dojść do wstrzymania, a następnie wznowienia dostarczania energii elektrycznej do lokalu przy ul (...) w S.. Stwierdzić również należy, że powód nie złożył także dowodów umożliwiających zweryfikowanie wysokości należności za taką usługę. Na tę okoliczność przedstawił wprawdzie wyciąg z „Taryfy dla usług dystrybucji energii elektrycznej”, jednakże w fakturze opiewającej na należność dochodzoną pozwem wskazano „wznowienie dostaw energii elektrycznej wstrzymanych z winy odbiorcy” i przywołano punkt 3.3.21.1. Czym innym jest wykonanie usługi na zlecenie odbiorcy (tego, by taką usługę pozwany zlecił powód nie wykazał), a czym innym wykonanie jej z uwagi na to, iż zaistniały przesłanki ku temu z mocy art. 6b ust. 1 cyt. ustawy. Powód nie dowiódł na jaką kwotę określono w Taryfie opłatę za automatyczne wznowienie dostaw energii elektrycznej, uprzednio wstrzymanych z przyczyn leżących po stronie odbiorcy, a jedynie – ile wynosi opłata za taką usługę wykonaną na zlecenie odbiorcy, której w realiach niniejszej sprawy nie miał podstaw żądać. Zwrócić należy uwagę na to, że wysokość opłaty wskazanej w przedłożonym przez powoda wyciągu z taryfy różni się od wysokości opłaty naliczonej przez powoda pozwanemu, wprawdzie można przyjąć, że różnica wynika z tego, iż kwota wskazana w fakturze jest kwotą brutto, a w taryfie – kwotą netto, jednakże i tego powód nie wyjaśnił.

Zgodnie z treścią art. 47 ustawy Prawo energetyczne przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz proponują okres ich obowiązywania (ust. 1), zaś Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zatwierdza taryfę bądź odmawia jej zatwierdzenia w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44-46 (ust. 2). Obowiązek ustalenia przez powoda taryfy zawierającej opłaty związane z dostarczaniem energii elektrycznej wynika więc z ustawy, która nadto określa warunki, jakie przy ustalaniu tej taryfy należy uwzględnić, w tym dotyczące ochrony interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen i stawek opłat, zaś mechanizm chroniący pozycję odbiorców zapewniony jest poprzez uzależnienie stosowania taryfy od jej zatwierdzenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Również brak możliwości zweryfikowania wysokości opłaty żądanej od pozwanego stało na przeszkodzie stwierdzeniu, iż jego roszczenie jest słuszne, co do wysokości.

Wobec powyższego sąd w pkt I uchylił wyrok zaoczny z dnia 13 lutego 2018r. i oddalił powództwo.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążono powoda kosztami postępowania poniesionymi przez pozwanego, w postaci wynagrodzenia dla pełnomocnika w stawce minimalnej 90 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł.